

ZENIT²²

Revistă de cultură

OCTOMBRIE, NOIEMBRIE, DECEMBRIE - Nr. 4 / 2022

ION MARIN ALMĂJAN
FLAVIU GEORGE PREDESCU
ADRIAN DINU RACHIERU
EUGEN DORCESCU
MIRELA IOANA DORCESCU
MIHAI POSADA
GEO GALETARU
NICOLAE NICOARĂ-HORIA
CONSTANTIN MĂRĂSCU
RADU ULMEANU
IONUȚ CARAGEA
NICOLAE AVRAM
MIHAELA CODRUȚA MEGAN
IONUȚ BAIC (GRAFICA ȘI DESIGN)

Acest număr este ilustrat
de artista plastică
Floare Muntean

revistă editată de

Asociația Culturală
"Mirabila Sămânță"

sub egida
Primăriei Municipiului Alba Iulia
și
Consiliului Local
al Municipiului Alba Iulia

Ionuț Caragea

A opta minune a lumii

azi, între mâinile mele
a înviat un poet
rudele lui ciripitoare
rudele lui foșnitoare
rudele lui curgătoare
m-au rugat să deschid
cartea uitată de lume
în cimitirul cărților necitite

azi, între mâinile mele
a înviat un poet
o minune știută doar de mine
de păsări, de frunze
de iarbă, de flori
de Dumnezeu și raza de soare
nu și de oamenii care fug de minuni
preferând fericirea cu aripi betege
și surâsul înecat în oglinzi

eu și poetul înviat
între mâinile mele
ne-am privit îndelung
el cu ochii lui de mare fără valuri
eu cu ochii mei de cer fără nori
el ridicându-și pasărea gândului către mine
eu coborându-mi ploaia gândului către el
mâna cuvintelor lui atingând
mâna necuvintelor mele
respirația versului său
deschizând fereastra sângelui meu

el ca o umbră, regăsindu-și
trupul pierdut
eu ca un trup, regăsindu-mi
suffletul lipsă
el îmbrățișând neîmplinitele mele dorințe
așa cum râul îmbrățișează
crengile salciei plângătoare
așa cum vântul îmbrățișează
pietrele mute
eu sorbind cafeaua fierbinte
a trecutului său
dătător de speranță
și luciditate

azi scriu poemul
în cinstea poetului
revenit dintre morți
dimineața mă privește
cu gura căscată
cu soarele răsărind
din adâncul viselor sale

a opta minune se află aici
între mâinile mele
la o aruncătură de lacrimă

O umbră care te-nvață să mergi, din nou, printre oameni

o insulă pe fluviul uitării
o floare de castan la mijlocul toamnei
surâzându-le frunzelor care cad
un fruct rămas
pe creanga pomului înghețat
o rădăcină plângând
după trunchiul de ieri
o cascadă de șoapte
amuțind într-o lacrimă
o lună care tulbură somnul
o pasăre care bate dimineața în geam
cerând firimituri de iubire
o corabie blestemată rătăcind
pe întinderea nesfârșită a sângelui

o flacără care mușcă
din trupul pereților impasibili
un pumn de cenușă
din care renasc doar iluzii
o fântână care se-mbată
cu propria sa apă rece
un val chemat de mare înapoi
la sânul furtunilor sale
un parfum de cuvinte
la deschiderea cărții
o umbră care te-nvață
să mergi, din nou, printre oameni.

Trandafiri negri naturali

Și dacă Raiul
este o grădină
doar pentru umbrele noastre
acești trandafiri negri naturali
iar noi suntem doar spinii
care trebuie îngropați, adânc, în pământ
încât să nu mai rănească
măinile culegătorului?

Simbioza perfectă

miros lacrimile înflorite
ale copacului răsărit dintre pagini
un parfum de singurătate
amestecată cu vise
cu frunzele sale vorbesc
pe limba străveche a vântului
aciuiat sub coastele mele
încă de la nașterea mea
îi îmbrățișez trunchiul
așa cum râul îmbrățișează o insulă
îi simt rănilor de sub scoarță
cum caută pansamentul luminii
îi simt seva cum urcă
în turnul lui fără cer
hrănind fiecare etaj al memoriei
cu gândul îl ating rădăcina
nevăzută de nimeni
nemângâiată de nimeni
ne consolăm reciproc
el mă ajută să trec mai ușor
peste anotimpul tâmpelilor albe
eu îl ajut să ajungă mai departe
decât crengile sale
mai sus decât pasărea care
i-a părăsit cuibul
trăim amândoi simbioza perfectă
într-un univers doar al nostru
om și copac în statuia fluidă
a poeziei

Din volumul în pregătire "Fântâna care-și bea
singură apa".